

Bondár Ferenc

2011.10.06-án 14:30-kor indultunk Gál Anikó tanárnővel Szentesről Pestre, onnan pedig este fél 9 körül Münchenbe busszal. Egész éjjel utaztunk, csak néhány helyen álltunk meg pihenni és tankolni. Reggel 5 óra, fél 6 felé értünk a Münchener iskolába, ahol pihentünk egy kicsit, és itt találkoztunk Herr Döttling-gel, aki az ottani iskola tanári karába tartozott. Szintén találkoztunk Herr Döttling feleségével is, aki egy szót tudott magyarul: „mókus”. Ezután megmondták nekünk, hogy ki hova megy gyakorlatra. Itt az iskolában megismerkedtünk Tömörkényi Lászlóval, aki kivitt minket a Hauptbahnhof-ra, a főpályaudvarra és segített megvenni a jegyünket, és elmondta, ha valami baj van, akkor hívjuk bátran. Megtaláltuk, hogy melyik peronról indul a vonat Miesbach-ba, abba a kis faluba, amely körülbelül 50 km-re volt Münchentől. Mikor megérkeztünk a Miesbach-i állomásra, ahol már várt minket Max, az egyik dolgozó, és leendő munkatársunk a 3 hétre. Kocsival mentünk Wallenburgba, ahol egy zöldségfarm volt. A farm neve BioGut Wallenburg, és a vezetője Josef Pöhm. Josefben egy nagyszerű embert ismerhettem meg, körbevezetett a farmon, és kiderült, hogy tud magyarul. A körbevezetés után elküldött minket pihenni, hogy másnap reggel kipihenten menjünk dolgozni. A pihenés után még volt időnk szétnézni a faluban, megnéztük a főteret, szökőkutat, templomot, városházát, és a vasútállomást. Mikor visszamentünk, fürödtünk, és lepihentünk. Másnap a munka jól telt, nem volt nehéz, paradicsomot szedtünk és gondoztunk. Egész héten jól telt a munka, reggel 8-tól, délután 17 óráig dolgoztunk, ebben egy 1 órás ebédszünettel. Az első héten foglalkoztunk paradicsommal, salátával, és nagy meglepetésemre még tulipán hagymákkal is. Eljött a hétvége... Minden hétvégén bementünk Münchenbe, a főpályaudvarra, ugyanis ott volt a találkozó minden alkalommal. Ezek a hétvégéken csodálatos helyekre kerültünk el. Ilyen hely volt: Neuschwanstein-i kastély, amit megnéztünk kívül-belül. A kilátás a környező tájra épp oly csodálatos volt, mint a mesébe illő impozáns kastély. Ha már itt járok, akkor le is írom, hogy milyen helyeken jártunk: Szétnéztünk München városában, megnéztük az Óvárost, a piacteret, a templomokat, az Olimpia Parkot az Olimpia toronnyal, a BMW szalont. Megnéztük a Karlsplatzot, a sétálóutcát, Marienplatzot az Új és Régi Városházával, a Frauenkirchével, ami egy szép, gótikus épület két toronnyal, (az Új Városháza is ilyen gótikus stílusban épült, a tornyából pedig délelőtt 11-kor harangjáték hallható és látható.) Volt szerencsém felmenni az Alter Péter templom tornyába, ahol csodálatos kilátás nyílt a városra, és a Marienplatzra. Voltam még a Frauen kirche (Miasszonyunk temploma) tornyában is, ahová nagy meglepetésemre lifttel vittek fel, majd 85 méter magasra, ahol szintén be lehetett látni egész Münchent. A csoporttal voltunk még a München Rezidenzen, a Kincstárban, és a Rezidenz Theaterben. A Rezidenzben betekinthettünk, hogy hogyan éltek akkoriban a királyok, királynők, hercegek, és hercegnők. Az egész palota hatalmas volt, tele volt termekkel, melyek felejthetetlenül szépek voltak. Ellátogattunk a Hofbrauhausba, de ott valami rendezvény volt meghívottaknak, így nem jutottunk be. München városligete, az Angol Park, ahol mikor kint voltunk, a város apraja-nagyja kint volt, és piknikezett, játszott, pihent. Az Angol Parkban megnéztük a Kínai tornyot, és voltunk egy kilátóban is. München tele van szebbnél szebb templomokkal. Ezen templomok egyike az Odeonsplatzon található Theatiner kirche, mely az

olasz barokk stílus jegyeit hordozza magán. Az Odeonsplatzról nyílt bejárat a Hofgartenbe, a királyi kertbe is. Voltunk még a Teréz mezőn is, ahol az Oktoberfest fesztivált szokták megrendezni minden évben. Mi már csak az üres teret láttuk, meg a lebontott sörházakat. A Teréz mező legnagyobb látványossága számomra mégiscsak a Bavaria szobor volt, mely nekem a New York-i Szabadság szoborhoz hasonlított. Felmentem a fejébe, és szép látvány nyílt a Teréz mezőre és a város azon részére. Ez is a felejthetetlen élmények egyike. München egyik nem annyira „felkapott” látványosságát az Isar folyó partján találtuk meg. Egy hídról néztük azokat az embereket, akik szörföztek a sebesen folyó vízen. Ezekről a szörfösökről film is készült már. Az Isar partján található a Deutsches Museum, mely egy hatalmas épület, benne sok ezer, érdekesebbnél érdekesebb kiállítás tekinthető meg az Ókortól a mai modern világ vívmányaiig. A csapat volt még a Zugspitzen, ott olyan helyre kerültünk mintha egy filmben lettünk volna, mindenhol hegycsúcsok voltak, hála a jó időzésnek, remek kilátásban részesülhettünk. A Zugspitze után voltunk még egy szép sziklás helyen, a Partnachklammnál, ahol mintha egy esőerdőben lettünk volna; mindenhol vízesések, a sziklák tetején zöldellő fák... A csapattal az Olimpiai uszoda után elmentünk Bad Tölzbe, ahol hatalmas élményfürdőbe mentünk, és felejthetetlen kalandokon vettünk részt: vízi csúszdázunk, úsztunk, szaunáztunk. Egy kissé sötétebb helyre, Dachauba is elmentünk megnézni a koncentrációs tábor. Szomorú volt látni, hogy a táborba a legtöbb foglyot Magyarországról vitték el. Láttunk is egy személyi lapot, amely egy magyar emberé volt, aki Szolnoki születésű, de Budapestről vitték el. München legnagyobb kertészeti egysége a Botanikus Kert. Bementünk, sok szép növényt láttunk, és ismertünk meg. A kertnek van kültéri, és beltéri része. Most a legtöbb érdekes növényt a benti „melegházakban”, üvegházakban tekinthettük meg. Ilyenek voltak a pálmák, és a különböző mediterrán növények, amelyek nyáron kint, a szabadban vannak kiállítva. A kertnek van egy külön Rhododendron ligete, ami mellett elmentünk. Van külön a haszonkerti növényeknek, külön a dísnövényeknek kiállító, bemutató területe. A Botanikus Kertben Laci vezetett körbe minket, rengeteg növényt bemutatva, ismertetve. Sajnos az időnk nem engedte, hogy az egész kertet megnézzük. A Münchener Schloss Nymphenburgot csak kívülről láttuk, amikor épp elhaladtunk előtte a villamossal, vagy amikor a Botanikus Kertben voltunk, aki jól figyelt, az láthatott egy kis részt az amúgy hatalmas palotából. Kirándulásaink utolsó helyszíne a Münchener virág-, gyümölcs-, zöldség- és nagybani piac volt, ahol rengeteg cserepes, és vágott virágot, cserjéket, fákat, gyümölcsöket, zöldségeket kínáltak eladásra. A gyakorlat idejére esett Bálint 18. születésnapja, amit egy kis fogadóban ünnepeltünk meg egy tányér Bécsi szelettel, és egy pohár jóízű, Bajor sörrel. Laci elgondolt egy kis játékot, miszerint aki a legjobban tud egy kis német nyelvtant, azt elviszi motorozni egy Suzuki 1800 köbcentis motorral. A csapatból Editet és engem vitt el motorozni, kicsit körbenéztünk a városban. Tehát ezek voltak a kulturális és szórakozási lehetőségeink, amiket ki is használtunk teljes mértékben.

Visszatérve Miesbachba a farmra: a farmon minden reggel 8-ra kellett mennünk dolgozni, általában üvegházakba mentünk salátát ültetni, paradicsomot szedni, gondozni, de volt hogy kimentünk a mezőre, ahol póréhagymát, spenótot, kínai kelt szedtünk. A munkához minden

alkalommal megkaptuk a megfelelő védőruhát, munkaeszközöket. A póréhagyma szedéséhez kaptunk kesztyűt és kést, amivel levágtuk a gyökereit, és a felesleges leveleit. A paradicsomot ládába szedtük, maximum 2 réteget egymásra, a gondozást pedig az elszáradt, beteg levelek eltávolításával végeztük el. A salátákat kis tápkockákkal ültettük el úgy, hogy a kockát éppen hogy csak ráhelyeztük, és belesüllyesztettük a földbe. A két és fél hét alatt a zöldségfarmon, egyszer még a legelején, ültettünk tulipánhagymákat is, jó tápanyagban gazdag földbe. A farmon segítettünk ládákat hordani, és növényeket egyik helyről a másikra pakolni.

Mindent egybevéve, mind a munka, mind a kikapcsolódás terén jól éreztem magam, igazi felejthetetlen élményekkel sikerült hazatérnem, amiket soha nem felejték el. Hiányzik München, hiányzik a munka is, és a sok ember, akikkel megismerkedtem, hiányzik a müncheni nyüzsgés, a metró, és a villamos is. ☺